

— Слава въ висинитѣ Богу, на земята миръ, и между човѣцитѣ благоволение!

Вълни отъ радостни звуци залѣха цѣлата земя. Тѣ се издигаха все по-високо и по-високо, и сѣкашѣ стигаха до самия престолъ на Бога. Това радостно небесно ликувание и всичко току-що станало бѣха просто замаяли и страшно изплашили пастиритѣ. Когато тѣ дойдоха на себе си и станаха отъ земята, ангелитѣ бѣха си вече отишли на небето. Тогава пастиритѣ си рекоха единъ другиму:

— Колко хубаво бѣше всичко това! И колко добъръ е Богъ, за дето ни изпрати Спасителя! Но какво още чакаме? Чухте ли, какво каза ангелътъ? Станете по-бързо и да отидемъ въ Витлеемъ! Да видимъ това, което се е случило, за което Господъ ни възвести! Тамъ, въ нашата пещера, се е родилъ Младенецътъ! И, повитъ, Той сега лежи въ яслитѣ!

И тѣ побързаха — не, просто затичаха — къмъ пещерата, въ която при лошо време стадата имъ и тѣ намираха подслонъ. Когато бѣха вече до самата нея, тѣ ясно видѣха, какъ новата, голѣма и чудна

звезда бди като че на стража отъ небето надъ тѣхната бедна пещера. А, когато влѣзоха въ нея, тѣ забелѣзаха свѣтълъ снопъ отъ небесната свѣтлина на сжщата звезда да пробива презъ пещерата, да я изпълва цѣла отвътре и особено ярко да пада върху яслитѣ.

Тукъ, въ яслитѣ, пастиритѣ видѣха да лежи повитъ Младенецътъ, а до Него бѣха Мария и старецътъ Йосифъ. Младенецътъ бѣше вдигналъ нагоре Своитѣ чудно хубави бѣли ржчички, като че искаше още сега да благослови тия бедни и набожни пастири. Тогава тѣ, изпълнени отъ радостъ, разказаха, какво имъ се бѣше случило на полето тая нощъ и какво имъ бѣ възвестено за тоя Младенецъ. Всички тѣхни думи Светата Майка слушаше внимателно и слагаше дълбоко въ сърдцето Си.

Следъ това пастиритѣ се върнаха — едни при стадата, а други — въ града. По пжтя тѣ славѣха и хвалѣха Бога. И дълго още си говорѣха за тоя Младенецъ. А въ кжщитѣ си разбудиха женитѣ и децата си, и имъ разказаха всичко, което бѣха видѣли и чули презъ тая чудна и света нощъ.

Хр. Д. Златаровъ.

